

Anita Magnusson

**Den fjärde
dimensionen**

Utgiven av Recito Förlag
Tryckt av Bording i Borås år 2015

ISBN 978-91-7517-793-9

Bokutgivning.se
forlag@bokutgivning.se
www.bokutgivning.se

Recito Förlag AB
info@recito.se
www.recito.se

Första upplagan
Första tryckningen

Omslag: Sara Berntsson
Grafisk form och sättning: Isak Lundin

© Anita Magnusson

Den fjärde dimensionen

Tidigare utgivna böcker:
Den andra madonnan 2008
I Lena Zeders spår 2010

Prolog

Det hade funnits många frågor kring mitt skrivande om det *okända*. Ja... man vill kalla det så, händelser som inte platsar i vår värld.

Men jag hade inte ens försökt att förklara mig. Jag hade väntat på att någon skulle se in i den värld jag befinner mig i, där det *okända* tar vid.

Under mina resor till Mallorca, har det *okända* funnits med i mitt bagage tillsammans med kläder, skor och smink för några veckor framöver.

Det är *viktigt för mig* att komma iväg, och känslan har agerat så starkt att det har varit omöjligt spjärna emot vid dessa tillfällen.

Att jag skulle träffa någon som kände till min hemlighet var ett slags erkännande, och jag blev med det ännu starkare i min tro; *att det okända håller jämn takt med oss i vardagen, om vi tillåter släppa in det.*

Till Annie

Mitt i en dröm vaknade jag olycklig och besviken. Jag hade drömt att jag inte kom iväg till Mallorca som var tänkt. En man höll mig kvar med ett stadigt grepp runt min hals strax utanför svängdörren till utrikeshallen på Landvetters flygplats. Jag kunde inte se hans ansikte, han hade fångat mig bakifrån strax innan jag nådde dörren.

Jag reste mig upp ur sängen, gick in i köket och hämtade ett glas vatten. Återvände till sängen för att försöka somna om och fortsätta drömmen, ville få veta vem mannen var? Det fungerade naturligtvis inte, det gör det nästan aldrig, fortsätta drömma samma dröm vilket den varit behaglig eller inte. Kunde inte somna om, tittade på väckarklockan på mitt nattygsbord var femte minut och konstaterade efter ett tag att den var i det närmaste sju och det var dags att stiga upp. «Jädrans», sa jag när jag gick in i duschen.

Dag 1

Lördagen den 24 september 2013 landade jag på Palma de Mallorcas flygplats.

Det var sent, klockan hade hunnit bli elva innan jag fått ut mina väskor.

Tog en taxi in till Palma stad och Hotel Palas Atenea där jag skulle bo. Det hade regnat och i strålkastarljuset kunde jag se gatorna blänka som om de var gjorda av månsten. Fick en inre känsla av glädje när jag passerade den strålkastarbelysta Katedralen.

«Here is the big church», sade chauffören.

«Yes, I know», svarade jag och nickade åt honom i backspegeln.

Han kollade mig i spegeln. Det var nog för att övertyga sig om att jag var nöjd med hans körning. Visserligen gick det ganska fort, men det brukar det göra när man åker taxi på Mallorca. Den erfarenheten har jag efter mer än trettio år och femton besök under den tiden.

Om man delar med två blir det vartannat år, men så var det inte, det gick något år mellan varje besök, men det kunde bli flera besök per år då min längtan tog över hand och jag kastade mig iväg till min lilla gröna ö, en ö som sedan femtioalet har fått besök av många svenskar.

När jag kom fram till hotellet bad jag om ett rum på 8:e våningen, jag ville till varje pris komma så nära Lena som möjligt. Hon hade ju bott på detta hotell på 8:e våningen, där den fantastiska utsikten över inloppet till Palma hamn kan framkalla en känsla av svindel.

Min kontakt med Lena hade varit intensiv allt sedan vårt första möte vid mitt besök här på ön hösten 2009. (finns att

läsa i min bok: *I Lena Zeders spår*). Hon har inte lämnat mig någon gång under dygnets 24 timmar.

Kan inte påstå det varit hemskt på något sätt, tvärtom är våra möten känslomässigt uppiggande för mig, jag blir ständigt påmind om; *att det finns en fjärde dimension*. Ett samspel mellan vår jord och universum.

Jag har fått ett andligt medvetande och jag är *en del av alltet* tillsammans med henne. Jag brukar intala mig själv; att våra möten beror på *min medfödda känslighet*. Visst kan det vara så, men så pass realist är jag, att några hallucinationer är det inte tal om, den sortens psykos påstår jag mig inte ha.

Här handlar det om en relation till en kvinna som valde ett annorlunda liv än jag själv, och som till följd av det blev indragen i ett förhållande till en speciell man från Andorras bergstrakter. Han kom från en liten by vid foten av Pyreneerna och hade, lik sin mor, förmågan att läsa andras tankar.

När de två möttes i Katedralen, förändrades hennes liv och hon fördes in i den fjärde dimensionen utan att själv vara medveten om dess betydelse.

Dag 2

Vaknar tidigt, solen har redan intagit sin plats på den molnfria himlen. Börjar förbereda mig för frukosten och klär mig raskt, är orolig att inte hinna ner i matsalen innan de stänger.

«Det blir nog en varm dag idag», sa källarmästaren som stod vid dörren och önskade gästerna välkomna in i frukostmatsalen. Det var samma korrekta stofil Lena mötte när hon första gången kom in i denna sal.

Efter en god frukost gick jag till poolen som ligger på samma våning. Där stod den gamla fikusen, som växer genom taket tillika golvet från entréplanet, och jag log vid tanken på alla avslagna drinkar den fått under åren som gått. Slog mig ner på en stol vid baren en stund för att samla mina tankar och kom snart fram till att jag skulle återvända till mitt rum för att byta skor och ta en promenad till Katedralen. När klockan slog tolv i vaktornet, klev jag in på det polerade glasgolvet i den enormt stora kyrkan.

För att slippa bli uppmärksammad av de andra besökarna, skyndar jag över golvet så snabbt jag kan för att få *fast mark under fötterna*. Lena hade också tvekat när hon skulle gå över glasgolvet. En man kom henne till undsättning, tog henne i armen och drog henne över golvet. När mannen vände sig om och hon fick se hans ansikte, lyftes hon in i den fjärde dimensionen utan att vara medveten om det.

Efter en timmas vandring i kyrkorummen, valde jag att gå ut i solen igen och värma min lekamen. Stillheten och den andliga spis jag fått, hade gjort mig frusen och sorgsen. Alla minnen från hösten 2009 vid besöket i Katedralen tyngde mitt inre, och stundtals var jag rädd att möta Lena igen. Förvisso

var jag lycklig när vi dagligen *talade* med varandra, men i den miljö hon varit rädd påverkades jag att känna samma rädsla.

Några dagar senare, vid ett besök i klostret i Lluç, fick jag åter känning av hennes rädsla. Den kom över mig i kyrkbänken i kapellet.

Det var gudstjänst, och jag hade med möda tagit mig in och hittat en plats att sitta. Överallt stod folk i kö för att få nattvarden, som brukligt är i detta lilla kapell delas nattvarden ut metodiskt av prästerna, som var och en går omkring med var sitt fat oblater. Trängseln var näst intill obehaglig.

Lena hade upplevt Salvadors förmåga mycket starkt i kapellet och hon hade hamnat i en situation där hon inte visste hur hon skulle bete sig? Den gången klarade hon att *backa tillbaka bandet* och börja om på sitt livs resa tillsammans med Salvador Santos, mannen från Andorras bergstrakter.

För att åter få besöka platserna där hon varit, hyrde jag en bil. Fick ett bra erbjudande på hotellet och bestämde mig för en Seat av mindre modell. Körde kustvägen upp på västsidan av ön för att komma till Dèia och Valldemosa, två platser där Lena varit och som hon alltid återkom till när tillfällena bjöds.

Jag stannar bilen på en vägficka strax innan jag kommit ner till Dèia för att beundra den vackra utsikten. Det var ju i den här lilla byn Mikael Douglas bodde när han var på Mallorca.

Hans fantastiska utställning i Valldemosa fick besökas, endast av honom själv utvalda länder.

Sverige var inte med på listan, hade konstaterat det för ett år sedan när jag var här med min vän Birgitta i Alcudia. Men hon hade tillgång till museet som bofast i Spanien och jag fick följa henne. Under ett par veckor hade jag varit gäst hos Birgitta, med undantag av några få dagar då jag själv valde att vara ensam och tog in på hotell.

Från min skådeplats, strax ovanför staden Dèia, skymtar jag stora fartyg som stävar sig in mot Palma hamn. Kolossala skapelser med turister ombord. I dessa lyxångare tillbringar man dagar och nätter tills någon vacker Medelhavshamn hittas, där man kan få känna fast mark under fötterna. Inget för

mig, tänker jag. Där jag inte kan få vara för mig själv, där vill jag inte vara. På en båt bland hundratals, kanske tusentals människor, skulle jag inte trivas.

Jag hade under mina tidigare resor hit ner till Mallorca hyrt bil ett par dagar och försökt stanna till vid vägkanten för att få beundra den vackra utsikten. Men trafiken hade då varit så intensiv och vägen så kolossalt smal, att jag alltid fått fortsätta köra utan uppehåll. Men nu fick jag se detaljer jag inte tidigare observerat. På klippavsatser ner mot havet kunde jag urskilja grottliknade boningar. Där kunde jag också se TV-antennor i anslutning till grottöppningarna. Det bodde alltså människor i dessa kuvöser? Jag räknade till tre, kanske fyra sådana grottor.

Jag hade sett samma sak på Gran Canaria. Många av Las Palmas innevånare valde att bo i grottor under sommartid. Där behövde man inte någon luftkonditionering när värmen blev påtaglig. Där var svalt och skönt ändå och man minskade på elräkningen.

Jag fortsätter köra mot Puerto de Soller, platsen Lena besökte efter att hon träffat Salvador och upptäckt den enorma kraft han hade. Det var i en glädjeyra av den vetskapen hon tog chansen att ge sig iväg runt ön för att till sist komma fram till klostret i Lluc. Jag ville så gärna hitta det lilla caféet som hon besökt, och byggnaden där Salvador *hade sitt kontor, där han vilade ut när han besökte klostret. Det gick bra, jag hittade byggnaden och caféet, men valde att inte gå in utan fortsätta vidare mot korset på berget ovanför. Där i solgasset kunde jag slå mig ner på en sten för att vila ett tag. Några vandrare passerade mig där jag satt, där vandringsleden tog sitt slut, och några nickade vänligt mot mig.*

Dagen gick mot sitt slut och dags att återvända till Palma stad igen. Staden har en underlig vana; den lyfter upp de rikas bostäder i solen, på de högsta bergen. De pampiga villorna ligger över de små husen, som om de vore pärlor att visa upp. På andra platser jag varit kan jag minnas, att de välbeställdas boningar alltid varit där den bästa matjorden

fanns, i dalgångarna och mellan bergen då det varit lättare att dra gator och bygga hus på låglandet. Bergen är kala och ofruktbara, kringsvepta av vinden. Men här lever de fattiga under de rika, satta i små lägenheter under bergen.

Efter ett par dagar på hotellet ringde jag Birgitta och hon bjöd mig komma till Alcudia så snart jag kunde, «du måår bättre av att inte vara kvar i Palma, här kan du bada och njuta av värmen, jag ska göra ordning ett rum åt dig».

Birgitta tog emot mig med öppen famn. Hon påstod att hon saknade Sverige så mycket ibland, att mitt besök var som balsam på sår! «Du skulle bara veta hur jag gråter om nätterna när längtan blir för stor, mina söner bor ju i Sverige och mina barnbarn får jag sällan träffa, ibland tänker jag; flytta tillbaka människa innan det är för sent! Jag fick en känsla av, det inte är så självklart att lämna sitt land? Om hon inte träffat sin nya man och startat upp sin affärsverksamhet, hade hon kanske återvänt hem igen?

Stränderna gav svalka i den trettiogradiga värmen, den fina lena sanden mellan tårna gjorde mig upprymd, det kändes som första gången jag kom till Mallorca för trettio år sedan.
